

Водачътъ спрѣ своя черъ конь и се обърна да види грозното си дѣло. Той се усмихна радостно, като си припомни колко невѣрници е избилъ и колко плячка е ограбилъ.

— Юмеръ, — заговори той на едно малко момченце, което яздѣше до него, — видѣ ли какво значи юначество? Видѣ ли какъ наказва баща ти невѣрниците?

Момченцето мълчеше. Въ неговитѣ сини очи личеше и страхъ и скръбъ. То бѣше синъ на страшния Ахмедъ-ага и баща му го бѣ довелъ за да го кали въ бой. Но неговата детска душа бѣ потресена отъ жестокоститѣ.

— А, Юмеръ? Какво мислишъ?

— Нищо, татко.

— Да не ти е жалко за българитѣ?

Юмеръ не отговори, а побързо подкара коня си. Въ гората край пѣтя той видѣ сгушено въ храститѣ едно малко момченце — може би малко по-малко отъ него — бледо, изплашено, съ разкъсано елече и безъ калпакъ.

— Ела тукъ! — заповѣда Юмеръ.

Момченцето се измъкна изъ

храститѣ и страховито приближи до турчето.

— Какво правишъ тука?

— Седя!

— Какъ се казвашъ?

— Горанъ.

— Откъде си?

— Отъ тамъ, — отвърна момченцето и посочи къмъ Батакъ. То не посмѣ да назове името на градчето, защото знаеше, че отъ него не е останало вече нищо.

— Какво има, Юмеръ, — подвижна Ахмедъ-ага и приближи до децата. Край него застанаха първенцитѣ отъ ордата му.

Юмеръ посочи горана:

— Едно българче избѣгало отъ Батакъ.

— Убий го! — процеди презъ зъби Ахмедъ-ага. — Заколи го съ ятагана си, за да разбере, че синътъ на Ахмедъ-ага Барутанлията е юнакъ и не се плаши отъ гяуритѣ.

— Не искамъ, татко, — отговори Юмеръ и погледна баща си умолително. — Нека вземемъ това момче съ насъ...

— Ехъ, Юмеръ, много си добъръ, синко! Истинскиятъ турчинъ трѣбва да мрази невѣрниците-кучета и да ги избива!

— Тѣй е, Юмеръ, — под-